

man ikke har holdt den opreist. Naar vi mindes det første Stadium af Forhandlingerne under den nuværende Regjering, saa vilde vi jo erindre, at Regjeringen kom frem med en Plan, og at der mod denne Plan blev opstillet en Kontraplan; denne Kontraplan var jo knyttet til en Bestemmelse, som gav den sit Dødsmærke. Kontraplanen indeholdt den Bestemmelse, at ingen Udgift maatte foretages til Forsvarsvæsenets Fremme, uden at en tilsvarende Indtægt skaffedes tilveie igjennem en Skat paa Formue og Indtægt. Hvorvidt en saadan Skat kunde gennemføres paa 10 eller 20 Mar. eller om den overhoved kunde gennemføres, var Noget, som ingen Dødelig kunde udtale sig om, som ingen Dødelig kunde have nogen bestemt Mening om. Fra det Dieblik aitsaa, at man havde som Kontraplan opstillet selv den mest glimrende Plan, en Plan, der havde en fuldstændig Tillokkelse for alle Militære og alle Sagtyndige, og man ved Siden af den havde sat Skattebestemmelsen, saa er det til Overløbighed gjentaaget og aldrig nogenfinde modbevist, at denne Skattebestemmelse var en forelsbig Dødsdom, eller om man vil en forelsbig Dødsdøgn for Planen. Da Regjeringen ikke kunde gaa ind derpaa, blev Rigsdagen opløst, men forinden var baade Regjeringens Plan og Kontraplanen dødsdømte, de vare begge faldne ved Afstemningen i det andet Thing. Saa kom atter Regjeringens Plan for i den overordentlige Samling i sidste Sommer; der afbrød man første Behandling, og Følgen af denne Afbrudelse var den Betænkning, hvis Formaal viser sig at have været at tilveiebringe et nyt Grundlag, idet man ikke vilde acceptere Regjeringens Grundlag. Jeg skal ikke trætte den ærede Forsamling med at referere Indholdet af denne Betænkning; jeg vil blot bede, at man ved Leilighed vil gjennemlæse den første Skrivelse i Betænkningen, Henvendelsen til det høie Ministerium om et nyt Grundlag, og man vil da af denne indledende Skrivelse se, at det nye Grundlag var Kontraplanen, som var falden igjennem i den foregaaende Samling; det var altsaa en gammel, bekendt Plan. Betænkningen slutter med at foreslaa at vedtage en Dagsorden, som gik ud paa, at man vilde give et vist Beløb til Forsvarsvæsenet under Forbehold af, at Midlerne tilveiebringes osv. Der have vi i Dagsordenen igjen denne Betingelse om en Skat paa Formue og Indtægt, som gjør enhver Forsvarsplan illusorisk. Nu spørger jeg, om man har Lov til at sige, at man ikke vil lade Forsvarsagen falde, naar man gjentagne Gange har kastet den til Jorden paa denne Maade? Jeg spørger videre, om man har Lov til at sige, at man ikke vil lade den falde, naar der har været budt en saa glimrende Leilighed til at holde den opreist som den, der blev budt i Betænkningen af Mindretallet. Dette Mindretal foreslog i sin Betænkning en Smøbekommen. Det tilbød, at Galvøden af Mid-

lerne skulde tilveiebringes gjennem den meget omstridte Skat; det foreslog tillige at gaa ind paa et af de frelsende flydende Forte; og det forlangte kun til Erstatning et Fort paa Middelgrunden; men for at man ikke skulde vente i en uberegnelig Tid paa Grund af en Indtægts- og Formuesskat, foreslog Mindretallet, at man, indtil en saadan Skat kunde blive vedtagen, skulde holde sig til en bestemt Indkomstskat, der tidligere havde været godkjendt. Dette Tilbud var af en saadan Beskaffenhed, at Flertallet havde kunnet plante sin Hane paa det og med vaende Spil have proklameret Landet rundt, at det havde seiret i Forsvarsagen. Det vilde da have staaet med hele Følgethinget paa sin Side, og det med store Chancer for at faae Regjeringen og Landstinget med sig. Men dette Tilbud blev overlegent afvist. Naar dette er Kjendsgjeringen, har man ikke Lov til at sige, at man ikke vil lade Forsvarsagen falde. Man har ikke blot ladet den falde, men man har tre Gange kastet den til Jorden, og det er ikke korrekt at sige, at man ikke vil lade en Ting falde, som man har kastet i Støvet. Denne Udtalelse om at lade falde eller ikke, er det Bessentligste i Motiveringen, og det er, saavidt jeg kan skjønne, Alt, hvad Regtelsen støtter sig til, naar vi ikke komme ind paa den mere politiske Argumentation.

I denne sidste Retning er der uenigelig forskellige Sætninger, som staa i Forbindelse med andre Sætninger og andre Udtryk i Betænkningen, hvorved der viser sig et yderligere Motiv, et Motiv, som ikke er ligefrem knyttet til Forsvarsagen, men som gives en almenpolitisk Gyldighed. En halv Snes Steder i Betænkningen hedder det saaledes: „for Liden“; andre Steder siges der: „Under de nuværende Forhold“ o. s. v. Altsaa, dette Motiv, som, naar andre Motiver ikke gjælde, bliver det afgjørende, er dette, at man under de nuværende Forhold ikke kan være med til at bevilge Noget til Forsvarsvæsenets Udvikling. Det har da sin Interesse at se, om dette Motiv er af den Beskaffenhed, at man kan anerkjende det, at man maa høre sig derfor, og det skal jeg i ganske faa Ord søge at komme paa det Rene med. Der staaar: „Under de nuværende Forhold“ — jeg vil tage denne Redaktion, da den er den simpleste. Hvad skal man nu forstaa ved de nuværende Forhold? Man kan ikke derved forstaa finansielle Forhold; thi vi have jo de gyldigste Beviser for, at den finansielle Status er meget gunstig. Man maa vel altsaa ved „de nuværende Forhold“ forstaa de nuværende politiske Forhold, den Brydning, der finder Sted i de politiske Tilstande. Det er nu vel en given Sag, at enhver politisk Brydning — det gjælder i det Mindste i de allerfleste Tilfælde — er Produktet af en Kamp mellem en Forbring paa den ene Side og en Modstand paa den anden Side, og det er jo enhver velbekendt, at en saadan Brydning kan sneres ad en af tre Veie,